

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: Tanulságos dolgok a pesti bérkocsisokról

Forrás:

Szózat

Byp.
(Hely)

1921 III 9
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

41921

Személy

Közp. nyomt. XX.

Tanulságos dolgok a pesti bérkocsisokról

A villamosok megrendszabályozásával egyidőben a főkapitány rendeletet bocsátott ki, amely arra hivatott, hogy a bérkocsisok visszaéléseit megszüntesse.

A párisi bérkocsisok cilinderükről, a bécsi kedélyességükről, a pestiek gorombaságukról voltak híresek mindenkor. Ha végiglapozzuk Budapest önkönyveit harminc évre visszamenően, megállapíthatjuk, hogy bennük a bérkocsisok és a közönség harca tekintélyes számú lapot tölt meg. Egymás után jelentek meg fuvarbér szabályozó rendeletek, de a mindig reménykedő közönséget már az első kocsiut kiábrándította.

— Az antreprizen utazzon, ha nincs pénze, — mondta a gyantútan „pasas”-nak a mindenkori kocsi.

A pesti bérkocsisok kiszólásait a közönség nagyon kedvesnek találta a volt idő, amikor divatos is volt a nyelvük. A békevilág azonban elmúlt. Ma már nem örülnek az emberek, ha gorombáskodnak velük a sétakocsizásra sem alkalmasak a mai idők. A becsületes emberek csak akkor veszik igénybe a kocsit, ha tényleg sürgős dolguk van. Az árdrágító persze mindig kocsiznak, mert minden gyalogjárással eltelt perc egy-egy konjunktúra elmulasztását jelenthetné. Ma már nincs kedélyesség, nincs humor, ma már nem ad vissza ölmokoronát a kocsis, sőt egyáltalán nem ad vissza és így nem marad más hátra, mint hogy a rendőrség erős kézzel gátat vessen annak a paradicsomi állapotnak, amelyben a bérkocsisoknak minden szabad volt.

A főkapitány rendeletének hatása nagyon kevéssé mutatkozik. Ennek oka tisztára a közönség nemtörődömsége. Ismerni kell a pesti ember természetét. Ha valaki megbántja, rettentő haragra gerjed, de öt perc múltán megnyugszik és nem törődik többé a dologgal. Így van a bérkocsisokkal is. A kocsis többet kér, az utas fölháborodik, lármát csap, rendőrt hív, négyoldalas följelentést tesz, de mire megkapja az idézést, hogy a kocsis ellen tett följelentése ügyében jelehjek meg, nevet:

— Hogyne, majd ilyen esekélyesség miatt a rendőrségre szaladgátok.

Es nem megy el. A rendőrtisztviselő előtt a kocsis a kifogások és védekezések olyan tömegével vonul föl, hogy a panaszos távollétében vagy egyáltalában nem, vagy csak egész enyhe pénzbüntetéssel büntetheti meg. Ha minden egyes esetben följelenték a rendeletet megszegő kocsist a tárgyaláson a kárvallottak mindig meg is jelennek és így a rendőrség abban a helyzetben volna, hogy az egyes esetekben a tényállás pontos megállapítása után hozhasson ítéletet, a kocsisok is meggondolnák kiszólásaikat.

A tulkövetelő kocsis a napokban véletlenül súlyos családi pörpatvar okozója lett. Egy hírlapíró kollégánk esős időben kocsiba szállt, hogy Krisztina-körtúri lakására hajtasson. Egy szegény asszony meghallotta a bementett címet és fölkérezkedett a kocsira.

— Kosarammal — könyörgött — nem vesznek föl a villamosra, vigyen el, nagyságos ur, a Krisztina-bába.

Jószivűbb ember az újságírónál nincsen. Kollégánk szerényen meghuzódott a kocsi sarkában, hogy a szegény asszony kosarával együtt elférjen mellette.

Az alaguton túl a kocsi megállt.

— Nem megyek tovább, — jelentette ki a kocsis — fölfelé kapaszkodik az ut és a ló nem bírja.

Az újságíró nem tehetett egyebet, kifizette a fuvardíjat. A kocsis a borraakót rendes szokása szerint keveselte és nem éppen hízogó szavakkal támadt kollégánkra. A hangos szóváltásra rendőr jött, meghallgatta a tényállást, jegyzőkönyvet vett föl, fölírta az újságíró lakáscímét, elvette a kocsistól a hajtási igazolványt, mire a felek elszéledtek. Másnap délelben kollégánk lakására beállított a kocsis. Kollégánk nem volt otthon a felesége fogadta. A kocsis rögtön rátért a tárgyra.

— Kérni jöttem a nagyságos szerkesztő urat, hogy ne tegyen tönkre, vonja vissza a följelentést.

— Micsoda följelentést?

— Hát tegnap, mikor a szerkesztő urat és azt a nőt áthoztam a Nemzetitől Budára...

— Micsoda? Az uram egy nővel jött kocsi?

— Egy nővel. A Krisztinaig jöttek, sikos volt az ut, fáradt a ló, kevés a borraakó...

Az asszony rá sem hallgatott.

— Csak jöjjön haza az a gézengúz aszfaltbetvár, majd adok én neki! Még hogy nővel kocsizott!

Székesfővárosi hazinyomda 1920